

og Professoren gaaende imod dem. Fru Bertha var bleven urolig paa Grund af deres lange Fraværelse og vilde have været ind i Salen. Da Jytte opdagede hende, skyndte hun sig derhen.

»Du maa virkelig undskyld!» sagde hun med anstrengt Livlighed og stak sin Arm ind under Moderens. »Der var ikke til at komme frem. Gulvet var aldeles overfyldt. Men nu tager vi hjem, ikke sandt? Jeg er træt.«

»Jeg kan se det,« sagde Fru Bertha — hendes Øjne løb et Par Gange hastigt frem og tilbage mellem Datteren og hendes Kavaller —. »Du er saa bleg. Men du veed jo, at du ikke taaler at danse.«

Hun bad sin Nevø om at skaffe dem en Vogn.

Mens Professoren var borte, fulgte Karsten From Damerne til Garderoben. Fru Bertha vendte hele Tiden fyndigt Ryggen til ham. Men af den Grund saa hun ikke, hvordan han trippede ængstelig omkring Jytte og ikke fik Lov til at hjælpe hende Aftenkaaben paa. Og i sit Hastværk med at komme afsted, undgik det ligeledes hendes Opmærksomhed, at Jytte ikke sagde Farvel til ham.

Da Vognen var kørt, vendte Karsten From slukøret tilbage til Balsalen. Det var hans Hensigt at styrte sig ud i Hvirvlen for at glemme sit Nederlag. Men paa Vejen betænkte han sig og vendte om. Lidt efter stod han i Garderoben og fik sit Tøj udleveret.